

Arrest

nr. 260 210 van 6 september 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND.VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 april 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juni 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 10 december 2020 een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van haar Nederlandse feitelijke partner L. B., (bijlage 19ter). De gemachtigde weigert op 19 april 2021, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.12.2020 werd ingediend door:

*Naam: M.
Voorna(a)m(en): N.D.
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...)1987
Geboorteplaats: Paramaribo
Identificatienummer in het Rijksregister:2 xxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: xxx - 3920 Lommel*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 10.12.2020 voor de tweede keer gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde L.B, van Nederlandse nationaliteit, met Rijksregisternummer xxx, op basis van artikel 47/1,10 van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Ter staving van de huidige aanvraag werden volgende documenten voorgelegd:

- ongedateerde foto's: uit deze voorgelegde foto's waarbij betrokkene samen met de referentiepersoon wordt afgebeeld, kan niet uitgemaakt worden wanneer ze precies zijn genomen, noch in welke context. Het zijn momentopnames en deze stukken kunnen geen blijk geven van een duurzame affectieve relatie. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de foto's een bepaalde periode beslaan, kan niet zonder meer gesteld worden dat op grond van deze foto's blijkt dat betrokkene een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon.*
- Rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon met betalingen aan hem en facturen voor de periode augustus - december 2020 op naam van zijn firma (in Almere, op meer dan 160 km van Lommel verwijderd).*
- Rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon met stortingen aan betrokkene (bij sommige storting wordt "lening" vermeld) in de periode oktober 2019 - september 2020.*
- Rekeninguittreksels op naam van betrokkene voor de periode 4 tot 24.04.2020.*
- Attest van verzekeraar op naam van de referentiepersoon dd. 08.09.2020*
- Huurcontract (dd. 24.10.2019) voor de periode 01.11.2019 tot 31.10.2020 voor een ander adres dan betrokkene's huidige adres, op naam van betrokkene en de referentiepersoon.*

Op basis van deze voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij en een andere man, Dhr. W. J. J. E., van Nederlandse nationaliteit, op 02.08.2019 te Antwerpen een verklaring wettelijke samenwoning deden en dat de Dhr. W. op 04.09.2019 liet weten deze procedure te willen stopzetten. Dhr W. liet op 10.11.2019 ook weten dat zijn relatie met betrokkene afgelopen was en dat hij had vastgesteld dat het in hoofd van betrokkene om een schijnrelatie was aangezien zij samen was met een andere man. Betrokkene's tweede aanvraag gezinshereniging met Dhr. W. op basis van basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980, ingediend op 14.02.2020, werd dan ook op 11.06.2020 geweigerd. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 17.06.2020 per aangetekend schrijven aan betrokkene toegestuurd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf hier geen gevolg aan en diende al op 01.07.2020 een eerste aanvraag gezinshereniging in in functie van de huidige referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 10.11.2020 afgesloten met een beslissing "niet inaanmerkingname" aangezien de referentiepersoon op 18.09.2020 van ambtswege werd afgevoerd. Op 10.12.2020 werd de referentiepersoon opnieuw ingeschreven en dezelfde dag diende betrokkene

huidige aanvraag in. Op 03.02.2021 werd de referentiepersoon al opnieuw afgeschreven naar Nederland, om pas op 27.03.2021 opnieuw te worden ingeschreven in Lommel.

Betrokkenen misbruiken de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert van 14.02.2020 tot 11.06.2020, van 10.12.2020 tot 03.02.2021 en opnieuw sedert 27.03.2021 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Deze samenwoning is op zich echter geen afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame relatie of een gezinsleven.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is er geen sprake, hun belang kan dus niet worden geschaad door deze maatregel. Van enige medische problematiek blijkt nergens iets uit het dossier. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover de referentiepersoon betwist. Derhalve kan het gezinsleden met zijn partner evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Het logische gevolg van het niet erkennen van het verblijfsrecht is dat betrokkene het land moet verlaten.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.09.2019 dat hem op 10.10.2019 aan haar werd betekend. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL - TEGEN DE BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 47/1, 1° VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL: EN VAN HET UNIERECHT.

1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in recht moeten worden gemotiveerd. Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”. Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen. Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4. In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine). De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5. De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,20-21). Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

- a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;
- b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. ”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de partner van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als feitelijke partner van een burger van de Unie. De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn. Artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop verzoekster haar aanvraag steunde, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2°.”

Artikel 47/3, §1 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en stabiele aard van de banden tussen de partners.”

6. Verzoekster is, zoals hierboven aangehaald, de feitelijke partner van dhr. B. L., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Partijen wonen reeds samen sedert het voorjaar van 2020.

Thans vroeg zij voor de tweede keer gezinshereniging aan in functie van deze partner, de referentiepersoon, op grond van genoemde wetsartikelen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende wordt bewezen en dat van verzoekster kan worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Verwerende partij concludeert aldus dat niet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet is voldaan. Verzoekster kan hier niet mee akkoord gaan, daar zij wel degelijk voldoende en overtuigende bewijsstukken voorlegde. Noch artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet, noch artikel 47/3, §1, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet beschrijven welke bewijzen van

de relatie er precies dienen te worden voorgelegd. Verzoekster verwijst in dit opzicht nogmaals naar artikel 47/3 Vreemdelingenwet letterlijk:

“§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. ”

De bewijsvoering is met andere woorden vrij. Daarbij valt op de website¹ van verwerende partij zélf het volgende te lezen:

“De feitelijke partner kan zich laten inspireren door de criteria die door de wetgever vastgelegd werden om het duurzame en stabiele karakter van de relatie bij een wettelijk geregistreerd partnerschap aan te tonen. ”

Eén van deze criteria is een officiële samenwoning van één jaar overeenkomstig artikel 40bis, §2 Vreemdelingenwet:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar; voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

[...].”

Partijen wonen reeds sedert 14.02.2020 samen. Verwerende partij stelt hierover het volgende: *“Deze samenwoning is op zich echter geen afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame relatie of een gezinsleven”. Dergelijke motivering, die resoluut ingaat tegen enerzijds de feitelijkeheden en anderzijds tegen voornoemde wetsartikelen én de eigen gepubliceerde informatie, vormt een schending van het motiverings-, zorgvuldigheids- en rechtszekerheidsbeginsel. Het duurzame en stabiele karakter van de relatie wordt aldus vooreerst bewezen door hun samenwoning.*

7. Niettemin legt verzoekster ook nog andere bewijzen van de relatie voor. Zo legde zij om te beginnen foto's van doorheen de relatie voor (stuk 4). Deze zijn niet gedateerd doch uit de kledij, achtergrond, omstandigheden, personen,... blijkt zeer duidelijk dat deze foto's werden getrokken doorheen verschillende momenten in de relatie van betrokkenen. Het betreffen met andere woorden foto's van tal van verschillende momenten, in verschillende (intieme) situaties, waarbij verzoekster te zien is met haar partner. Verzoekster herhaalt dat de bewijsvoering in het kader van voorliggende aanvraag gezinshereniging vrij is en dat deze foto's dus wel degelijk dienstig zijn ter bewijs van zijn duurzame relatie met de referentiepersoon. Het bewijst immers hun samenzijn op verschillende momenten. Er werd tevens een huurovereenkomst voorgelegd op hun beide namen (stuk 5). Het hebben van een gezamenlijk adres vormt wel degelijk een afdoende bewijs van de duurzame partnerrelatie! Daarnaast legde verzoekster tevens de bewijzen voor van de inkomsten van haar partner (stuk 6), om aan te tonen dat het gezin over voldoende inkomsten beschikt. Ook bewijzen dat zowel verzoekster als referentiepersoon aangesloten zijn bij een ziekteverzekering werden voorgelegd (stuk 7). De kosten op dit vlak zijn dus tevens gedekt, wat ook niet wordt betwist in de bestreden beslissing. Verzoekster legde ook nog het bewijs voor dat er verschillende stortingen gebeuren uitgaande van haar partner aan haar waarmee zij gezamenlijke aankopen e.d. kan verrichten.

8. Verzoekster heeft dus wel degelijk op afdoende wijze bewezen dat zij en de referentiepersoon al reeds geruime tijd een koppel vormen en dat zij een duurzame en oprechte relatie onderhouden. Verwerende partij heeft bijgevolg haar motiveringsverplichting geschonden, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, maar tevens haar zorgvuldigheidsverplichting, door de bestreden beslissing niet zorgvuldig voor te bereiden en niet te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). In casu is dit duidelijk niet gebeurd, daar uit het administratief dossier, en uit alle stukken duidelijk blijkt dat verzoekster op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij een affectieve partnerrelatie met duurzaam karakter onderhoudt met de referentiepersoon, en dus wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1,1° Vreemdelingenwet.

9. De aanvraag van verzoekster dient gekaderd te worden binnen het Unierecht, omdat de referentiepersoon een EU-burger is. De bepaling uit artikel 47 Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C- 101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. I-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C- 106/89, Marleasing, punt 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, 3e lid VEU bepaalde samenwerkingsplicht en loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. Door de bestreden beslissing dient verzoekster evenwel het land te verlaten, met het gevolg dat de referentiepersoon gescheiden dient te leven van verzoekster. Hierdoor wordt het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknót.

10. De bestreden beslissing schendt het Unierecht, in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon. Naast de vereiste dat verzoekster de duurzame partnerrelatie met de referentiepersoon moet bewijzen, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3 Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen in artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet: “die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. De Belgische interne bepalingen moeten worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie (feitelijke partner of een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie) zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 1°, en 47/3 Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden. De in artikel 47/3 Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het ‘ander’ familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen (RvV 30 maart 2020, arrest nr. 234 623). In dit aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd uiteindelijk beslist dat het vrij verkeer van de referentiepersoon (Nederlandse onderdaan) niet dreigde geschonden te worden door het niet-toekennen van het verblijfsrecht aan diens broer, omdat de referentiepersoon reeds sinds 13.12.2013 ononderbroken in België verbleef. Uit voornoemde rechtspraak kan men dus in casu zeer duidelijk een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon afleiden, omdat hij zich - door de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoekster - niet kan laten vergezellen door verzoekster in België - dit terwijl zij reeds meer jaren een koppel vormen en ook samenwonen in België. Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.1.2. De verwerende partij concludeert dat verzoekster en de referentiepersoon de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruiken louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. De verwerende partij motiveert deze vaststelling als volgt:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij en een andere man, Dhr. W.J.J.E., van Nederlandse nationaliteit, op 02.08.2019 te Antwerpen een

verklaring wettelijke samenwoning deden en dat de Dhr. W. op 04.09.2019 liet weten deze procedure te willen stopzetten. Dhr W. liet op 10.11.2019 ook weten dat zijn relatie met betrokkene afgelopen was en dat hij had vastgesteld dat het in hoofdte van betrokkene om een schijnrelatie was aangezien zij samen was met een andere man. Betrokkenes tweede aanvraag gezinshereniging met Dhr. W. op basis van basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980, ingediend op 14.02.2020, werd dan ook op 11.06.2020 geweigerd. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 17.06.2020 per aangetekend schrijven aan betrokkene toegestuurd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf hier geen gevolg aan en diende al op 01.07.2020 een eerste aanvraag gezinshereniging in in functie van de huidige referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 10.11.2020 afgesloten met een beslissing "niet inaanmerkingname" aangezien de referentiepersoon op 18.09.2020 van ambtswege werd afgevoerd. Op 10.12.2020 werd de referentiepersoon opnieuw ingeschreven en dezelfde dag diende betrokkene huidige aanvraag in. Op 03.02.2021 werd de referentiepersoon al opnieuw afgeschreven naar Nederland, om pas op 27.03.2021 opnieuw te worden ingeschreven in Lommel."

Verzoekster betwist dit determinerend motief niet.

Verzoekster stelt in het middel met betrekking tot de huidige referentiepersoon "*Partijen wonen reeds sedert 14.02.2020 samen*", terwijl verzoekster in het verzoekschrift onder de hoofding "in feite" stelt: "*Zij vroeg een eerste maal gezinshereniging aan op 14.02.2020 met de heer J.W., zijnde haar vorige partner waarmee zij toen samenwoonde.*" Op grond van deze vaststelling is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij concludeert dat verzoekster en de referentiepersoon de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruiken louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in.

Artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet luidt: "*Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;*"

Artikel 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners."

Het komt bijgevolg toe aan verzoekster om te bewijzen dat zij en de referentiepersoon een duurzame relatie onderhouden. Verzoekster stelt dat zij en de referentiepersoon reeds sedert 14 februari 2020 samenwonen. Dit betoog rijmt niet met de niet-betwiste vaststelling in de bestreden beslissing dat de referentiepersoon "*op 18.09.2020 van ambtswege werd afgevoerd*", "*Op 10.12.2020 werd de referentiepersoon opnieuw ingeschreven en dezelfde dag diende betrokkene huidige aanvraag in. Op 03.02.2021 werd de referentiepersoon al opnieuw afgeschreven naar Nederland, om pas op 27.03.2021 opnieuw te worden ingeschreven in Lommel.*" Verzoekster toont dus niet aan dat zij één jaar ononderbroken samenwoont met de referentiepersoon.

Aangaande de foto's stelt verzoekster "*Deze zijn niet gedateerd doch uit de kledij, achtergrond, omstandigheden, personen,... blijkt zeer duidelijk dat deze foto's werden getrokken doorheen verschillende momenten in de relatie van betrokkenen. Het betreffen met andere woorden foto's van tal van verschillende momenten, in verschillende (intieme) situaties, waarbij verzoekster te zien is met haar partner.*" Verzoekster bevestigt met dit betoog de vaststelling dat de foto's ongedateerd zijn. Met haar betoog maakt zij niet aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze besluit: "*uit deze voorgelegde foto's waarbij betrokkene samen met de referentiepersoon wordt afgebeeld, kan niet uitgemaakt worden wanneer ze precies zijn genomen, noch in welke context. Het zijn momentopnames en deze stukken kunnen geen blijk geven van een duurzame affectieve relatie. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de foto's een bepaalde periode beslaan, kan niet zonder meer gesteld worden dat op grond van deze foto's blijkt dat betrokkene een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon.*"

Voorts betoogt verzoekster: "*Er werd tevens een huurovereenkomst voorgelegd op hun beide namen (stuk 5). Het hebben van een gezamenlijk adres vormt wel degelijk een afdoende bewijs van de duurzame partnerrelatie! Daarnaast legde verzoekster tevens de bewijzen voor van de inkomsten van*

haar partner (stuk 6), om aan te tonen dat het gezin over voldoende inkomsten beschikt. Ook bewijzen dat zowel verzoekster als referentiepersoon aangesloten zijn bij een ziekteverzekering werden voorgelegd (stuk 7). De kosten op dit vlak zijn dus tevens gedekt, wat ook niet wordt betwist in de bestreden beslissing. Verzoekster legde ook nog het bewijs voor dat er verschillende stortingen gebeuren uitgaande van haar partner aan haar waarmee zij gezamenlijke aankopen e.d. kan verrichten."

Verzoekster komt niet verder dat te verwijzen naar de documenten die zij bij de aanvraag heeft gevoegd. Voor zover verzoekster hiermee van de Raad een eigen oordeel wenst te krijgen, wijst de Raad erop dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Door de elementen van haar aanvraag te herhalen slaagt verzoekster er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. In de bestreden beslissing wordt niet kennelijk onredelijk gemotiveerd dat de huidige samenwoning met de referentiepersoon en het gegeven dat verzoekster op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, geen afdoende bewijs vormen van het bestaan van een duurzame relatie of een gezinsleven. Immers, de voorwaarde van een duurzame relatie dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Verzoekster toont het tegendeel niet aan.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feiten, het oordeel niet correct is of dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of onwettig zou zijn genomen. De materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

"TWEEDE MIDDEL - TEGEN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN: SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL. HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET FORMELE MOTIVERING BESTUURSHANDELINGEN EN VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET IN HET LICHT VAN ARTIKEL 8 EVRM, ARTIKEL 7 JUNCTO ARTIKEL 51 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU. ARTIKEL 27 VAN DE RICHTLIJN 2004/38/EG, ARTIKEL 39/79 EN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET

1. Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze. Verzoekster herhaalt hieromtrent het volgende: Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen. Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken

persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2. De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken. De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster werden genomen. Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster. In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekster niet op afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM. Gezien het ontbreken van een afdoende motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De partnerrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon werd immers, gelet op het administratief dossier en de daarin aanwezige stukken, op afdoende wijze bewezen! Om te beginnen is er thans reeds een officiële samenwoning. Daarnaast werden er foto's van verschillende (intieme) momenten voorgelegd, een gezamenlijke huurovereenkomst, het bewijs van een gemeenschappelijk leven, ... De bestreden beslissing is dan ook onjuist. Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden. Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM. Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128). De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in haar privéleven en familie- en gezinsleven, die niet

verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM. De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden dient te leven van haar partner, waarmee zij al jaren een affectieve en duurzame liefdesrelatie onderhoudt, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64- Rev. dr. étr. 1999, 258, noot). Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 2 oktober 2019, arrest nr. 227 010): (...). Het middel is dan ook gegrond.”

2.2.2. Verzoekster betoogt dat dat de partnerrelatie tussen haar en de referentiepersoon op afdoende wijze bewezen werd, dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de voorgebrachte stukken en geen correcte redenen bevatten waarom de bestreden beslissing werd genomen. Zij stelt dat verwerende partij van haar familiale situatie op de hoogte is.

Verzoekster betwist niet langer in het Rijk te verblijven dan de bij artikel 7, § 1,2° van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er werd rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: “Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is er geen sprake, hun belang kan dus niet worden geschaad door deze maatregel. Van enige medische problematiek blijkt nergens iets uit het dossier. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover de referentiepersoon betwist. Derhalve kan het gezinsleden met zijn partner evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Het logische gevolg van het niet erkennen van het verblijfsrecht is dat betrokkene het land moet verlaten.”

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit komt dat verzoekster en de referentiepersoon de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruiken louter om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet en dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een duurzame relatie heeft met de referentiepersoon.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing de bestaande verblijfssituatie van verzoekster niet wijzigt. Het staat immers niet ter discussie dat verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en de bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privé- of gezinsleven van verzoekster, die zou nopen tot een toetsing aan de in artikel 8, tweede lid van het EVRM gestelde vereisten. Tevens moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECCK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Het feit dat verzoekster zonder aan te tonen hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten bij de referentiepersoon kwam wonen en verweerder aldus voor een voldongen feit plaatste, houdt niet in dat het bestuur door verzoeksters verblijfsaanvraag af te wijzen overging tot een niet toegelaten inmenging in haar privé- of gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM vormt ook geen vrijgeleide om de verblijfsrechtelijke regels te miskennen en impliceert niet dat verweerder zonder meer verblijfsaanvragen moet inwilligen indien wordt vastgesteld dat niet aan de hiertoe gestelde voorwaarden is voldaan. De Raad benadrukt dat, ook al primeren de bepalingen van artikel 8 van het EVRM op deze van de Vreemdelingenwet, dit gegeven hoe dan ook geen hinderpaal vormt om toepassing te maken van bepaalde regels, zoals deze vervat in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, die in overeenstemming zijn met deze verdragsbepaling en die, door middel van het laten respecteren van bepaalde voorwaarden, de uitvoering van het recht op een privé- en gezinsleven van vreemdelingen in België regelen (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Ook het Grondwettelijk Hof gaf reeds aan dat de in de Vreemdelingenwet bepaalde regeling, waarvan niet blijkt dat deze in casu verkeerd werd toegepast, niet kan worden beschouwd als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM (cf. GwH 26 september 2013, nr. 121/2013 B.64.7 e.v.). Verzoekster maakt met haar toelichting ook niet aannemelijk dat enig aspect van haar privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen wordt geschaad. Haar verwijzing naar een aantal arresten van de Raad, die geen precedentswaarde hebben, leidt niet tot een ander besluit. Er blijkt niet dat er op verweerder enige, uit

artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die een hinderpaal zou kunnen vormen om de bestreden beslissing te nemen.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feiten, het oordeel niet correct is of dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of onwettig zou zijn genomen. De materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC